

EMBERI ERŐFORRÁS
TÁMOGATÁSKEZELŐ

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

Az öngyilkos készülődik

Aki nem vett még részt egy színdarab létrehozásában, az elképzelni sem tudja, mennyi munka és áldozat van egy előadás mögött. *Az öngyilkos* előkészítő munkálatai már a nyáron elkezdődtek. Többhetes munka árán megszületett a szöveggönyv. A koncepció tudomásom szerint már évek óta érett kedves kollégám: Bajnóczy Zoltán – társulatunk dramaturgia és rendezője – fejében, és ez nagyon érezhető volt a végeredményen: nem volt üresjárat, minden pillanatban történt valami szórakoztató a színpadon. Minden mozdulatnak, minden gesztusnak átgondolt és áthallásos értelme volt.

A szerepek kiosztása – ami szerintem parádésra sikerült – már szeptemberben megtörtént, és megkezdődött a próbafolyamat. Ez az idei szezon mindenkitől erőn felüli teljesítményt követelt. A heti két menetrend szerinti és a számtalan különpróba, az egyes szereplők jellemének és gesztusainak megformálása rengeteg időt emésztett fel. Mire én bekapcsolódtam a próbafolyamatba, addigra volt, aki már nagyon erősen hozta a saját karakterét, feladva ezzel a leckét a később érkezőknek.

A próbák során, bár többször is végigolvastam a teljes szöveggönyvet, végig értek meglepetések, és nem csak a szöveg változásai miatt, hanem leginkább azért, mert láttam, ahogy hétről hétre, próbáról próbára életre kelnek a karakterek, gyarapodnak a kellékek, kialakul a színpadkép, a mozgások koreográfiája. Amikor már jelmezben próbálunk, az pedig már megint egy külön világ. Teljesen elbújhat az ember a karakterében. És ehhez jött a realiztikus, nagyon igényes és robusztus díszlet. Mindezek együtt, az előadások alatt többször is megadták számomra annak az érzését, hogy tényleg ott állok Szemjon Szemjonovics élve temetésén. Hátborzongató élmény volt.

A főpróba hetét egész tanévben vártam, bár tudtam, hogy ez lesz a legnehezebb része az egész folyamatnak, és valóban az is lett. Amikor már 3-4 órája próbálunk egy egyórás felvonást, munka után, fáradtan, bizony nem is tűnik olyan szörnyűnek Podszekalnyikov elképzelt sorsa, az örök pihenés...

De aztán letudtuk azt a hetet is, és egy rövid hétvége után jött a bemutató. Érdekes, hogy csak addig izgultam, amíg el nem mondtam az első mondatom, és amíg először fel nem nevetett rajtam a közönség. Utána már ment minden, mint a karikacsapás. Véget ért az első

előadás, és mire észbe kaptunk volna már kezdődött is a következő. Sok váratlan színpadi helyzettel, néhány tévesztéssel, de profin és gördülékenyen, ahogy azt magától és egymástól mindenki elvárta. Őt előadás nélkül, hogy valaki elakadt volna a szövegben, vagy hogy egy kellék rossz helyre került volna. Nem kis teljesítmény, de ezt csak az tudhatja igazán, aki végigélte ennek a darabnak a lassú születését és tapssal, nevetéssel teli életét, majd vidám és megható búcsúját a társulat és a fordító társaságában: együtt mindenki egy hatalmas torta körül felszabadultan, boldogan...

Akárhány előadásban fogok még szerepelni, akár itt, akár máshol, ez a darab, ez az élmény meghatározó lesz számomra és persze egy nagyon kedves emlék.

Trencsényi Péter